

ผมคิดว่าไม่แปลกหรอกครับที่คุณยังจมอยู่กับอดีต
ก็คุณใช้ชีวิตมาจนถึงตอนนี้ได้เพราะตัวเองที่เคยรักเขานี่นา
ความรู้สึกนั้นไม่ใช่เรื่องโกหก ดังนั้นไม่ต้องฝืนลืมก็ได้ครับ
แต่ลองรักตัวเองที่เคยรักเขาดูดีไหมครับ

– มัตสึอิ เรนะ

page

เราล้นงดงามในความขาดพร่อง

カモフラージュ

มัดสีอิ เรนะ

เขียน

เกวลิน ลิขิตวิทย์วณิช

แปล

“วัตถุรูปร่างเหมือนหนังสือขนาดใหญ่
ตั้งอยู่ในสวนของเพื่อนบ้านระหว่างทางไปโรงเรียน
ราวกับสิ่งที่มาจากดินแดนแห่งความฝัน
แค่มองก็ตื่นเต้นแล้ว...”

- มัดสีอิ เรนะ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ທດລອງອ່ານ

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกที่ไม่เคยเป็นอย่างใจ คงไม่แปลกอะไรถ้าตัวเรา
ที่ล้มลุกคลุกคลานบนถนนชีวิตจะเต็มไปด้วยบาดแผลและ
เรื่องราวที่ยากแสบซ่อน เราเลือกที่จะกอดเก็บช่วงเวลาที่ย่อยแ
ที่สุด แวตายามสั้นไหวที่สุด และตัวตนแ่งที่ไม่น่าดูที่สุดเอาไว้
แล้วแสร้งเดินต่อไปข้างหน้าราวกับไม่เคยมีมันอยู่ในโลกที่เหมือน
จะมีพื้นที่ให้เพียงความสมบูรณ์แบบ

แต่ไม่ว่าจะขาดพร่องหรือบิดเบี้ยวเพียงใด สิ่งเหล่านี้ก็คือ
ส่วนหนึ่งของประสบการณ์มากมายที่หลอมรวมให้เราเป็นเรา
ไม่ใช่หรือ

มนุษย์นั้นอ่อนแอจนน่าขัน แต่ก็คือเราเองผู้แสนประบาง
ที่ลุกขึ้นเผชิญหน้าด้านทดสอบมากมายในชีวิตอย่างกล้าหาญ
เหลือเกิน นับตั้งแต่วันที่ก้าวเดินด้วยสองเท้าที่ไม่มั่นคง วันที่
ก้าวข้ามพรมแดนบาง ๆ สู่ความเป็นผู้ใหญ่ ชิมรสขมของชีวิต
และความสัมพันธ์ ผิดหวัง เสียใจ แหกกลสลาย แล้วสร้างตัวเอง
ขึ้นมาใหม่ แม้จะยังต้องเก็บงำบางความรู้สึกไว้ลึกสุดใจ ต้องแสร้ง
ซ่อนบางสิ่งไว้ไม่ให้ใครเห็น

ไม่แปลกเลยหากจะยังมีวันที่ไม่ชอบตัวเอง ไม่เป็นไรเลย
หากวันนี้ยังต้องเก็บซ่อนอะไรเอาไว้ และเราหวังเหลือเกินว่า
รวมเรื่องสั้นเล่มนี้จะเป็นเพื่อนอีกคนหนึ่งที่ช่วยยืนยันว่าคุณ
ยังงดงามอย่างที่เป็นเสมอมา

จนกว่าจะถึงวันที่คุณพร้อมเผชิญหน้าทุกสิ่งที่คุณรังไว้
ข้างใน โอบกอดทุกตัวตนที่มี และก้าวต่อไปอย่างเป็นอิสระ
จากทุกรอยแผล

คำนำผู้แปล

สิ่งมีชีวิตลี้ลับพรางตัวตามกลไกธรรมชาติเพื่อปกป้องตัวเอง
กลมกลืนกับทุกสิ่งรอบตัว แฝงตัวให้พ้นจากอันตราย และมีชีวิต
อยู่รอดต่อไป

มนุษย์ก็เช่นกัน

เราต่างอำพรางตัวตนด้วยหลากหลายวิธีการและซ่อนเร้น
ตัวเองในหลายรูปแบบ ภายใต้เสื้อผ้าที่สวมใส่ รอยยิ้มบนใบหน้า
พฤติกรรมที่แสดงออก

หลายครั้งเพื่อให้เป็นที่ยอมรับจากคนรอบข้างและเป็นไป
ตามมาตรฐานสังคม

อีกหลายคราเพื่อปกปิดบาดแผลอันไม่น่าพิสมัยในสายตา
ของตัวเองและผู้อื่น

บาดแผลที่ย่อมเพิ่มขึ้นทุกวันจนกว่าจะหมดลมหายใจ
บ้างเป็นแผลสด บ้างฝากรอยแผลเป็น และบ้างก็ไร้รอยแต่ฝังลึก
อยู่ภายในใจ

ความกังวลที่จะเปิดเผยความอัปยศอันเหล่านั้นทำให้เรา
ต่างซ่อนตัวและปกปิดมัน

จนหลายครั้งการสวมบทบาทเป็นตัวละครที่ตัวเองอยากเป็น
หรือไม่อยากเป็นอย่างไม่จบสิ้น บั่นแ่่งให้เรากลายเป็นคนที่เรา
ไม่รู้จักอีกต่อไป

ไม่เป็นไรหรอก หากคุณจะยังปกปิดซ่อนเร้น ทำตัว
กลมกลืน แล้วเดินต่อไป

แต่ในวันที่ความรู้สึกเหล่านั้นเก็บซ่อนต่อไปไม่มีดีหรือ
หนักหน่วงเกินกว่าจะแบกรับ

ในโมงยามอันว่างเปล่า ในคืนวันที่มืดมิด ในสถานที่
ที่ไร้คนก้าวล่วง

เปิดเปลือยตัวตนเบื้องหน้าตัวเอง เรียนรู้ตัวตนใหม่อาจ
เป็นการเยียวยาที่ดีที่สุด

เมื่อความเจ็บปวดในชีวิตเป็นเรื่องปกติ การมีแผลเป็น
จึงไม่ใช่เรื่องน่าหวาดกลัวหรือน่าละอายใจอะไร

เผชิญหน้า ยอมรับ โอบกอดทุกประสบการณ์ ผู้คน
บาดแผล และความทรงจำ เก็บโกยเศษเสี้ยวอันแตกสลาย
ที่เป็นของคุณและมีเพียงคุณเท่านั้นที่ทำได้

เกวลิน ลิขิตวิทยาจุล

สารบัญ

แฮนด์เมด	1
แยม	43
อิโตะจัง	70
สุกงอม	112
ความตั้งใจแบบเรียลไทม์	134
เซ็ดแล้วเซ็ดอีก	177
เกี่ยวกับผู้เขียน	234
เกี่ยวกับผู้แปล	235

ແອນດາມັດ

ลูกแก้ว หลากสีร่วงจากด้านบนแล้วกลิ้งวาดตามรางเป็นวงกลม
ก่อนจะตกลงมาในซาม กุกๆๆๆ กีก ตามมาด้วยลูกแก้วอีก
ลูกหนึ่ง

ยิ่งจำนวนลูกแก้วเพิ่มมากขึ้นเท่าไร วงกลมก็ใหญ่ขึ้น
มากเท่านั้น ฉันนั่งค้างอยู่กลางซามไปนั้นพลางมองเกลียวคลื่น
ที่แผ่ขยายเป็นวงออกไปเรื่อยๆ นี่คืออะไรกันนะ ทำไมฉัน
ถึงมาอยู่ที่นี้ ท่ามกลางความรู้สึกอันเลื่อนลอย แม้แต่เรื่องที่ว่า
ตัวตนของฉันมีอยู่จริงหรือไม่ก็ยังคงคลุมเครือเหลือเกิน สิ่งเดียว
ที่แน่นอนก็คือลูกแก้วที่ยังคงร่วงลงมาจากเบื้องบนอย่างไม่ขาดสาย
เท่านั้น

ฉันเริ่มฝันแบบนั้นบ่อยครั้งขึ้น

ฉันชอบวันที่สัมผัสภาระหนักกว่าปกติ วันที่นอกจากต้องพกข้าวกล่อง
มือเที่ยงของตัวเองแล้วยังมีอีกสองกล่อง เอาไว้กินกับเขาสองคน
ตอนค่ำ

ในวันที่เราจะได้เจอกัน ฉันจะตื่นเช้าเป็นพิเศษเพื่อเตรียม
ข้าวกล่อง ถ้าเป็นส่วนของตัวเอง แค่อาหารเหลือจากวันก่อนหน้า
ก็เพียงพอแล้ว ข้าวกล่องมือเที่ยงของฉันวันนี้อย่างหมูผัดซอสซิง
และข้าวอบก็เป็นของเหลือมาจากเมื่อวาน

ขณะที่ฉันยืนอยู่ในครัว น้องชายที่เพิ่งตื่นก็สวมกางเกง
เครื่องแบบนักเรียนและเสื้อสีขาว เขาหวาปากกว้างพลางสาธยาย

ยุ่งเหยิงทรงประหลาดที่ไม่รู้ว่าไปนอนที่ไหนมาให้เข้าที่เข้าทาง
ฉันได้แต่คิดว่าเอาเถอะ แล้วยื่นผ้าขนหนูอุ่น ๆ ชุบน้ำร้อน
ปิดหมาดให้

“เฮนี่ จัดการผมให้เป็นทรงซะ”

เขาเอ่ยขอบคุณสั้น ๆ ภาพน้องชายเอาผ้าขนหนูวางบนศีรษะ
เหมือนลิงแช่บ่อน้ำพุร้อนน่าเอ็นดู ท่าทางตอนผ่อนลมหายใจ
ในความอบอุ่นนั้นดูเข้ากับเขาดี

“มือเข้าล่ะ”

“อืม เอาข้าวหน้าไข่ดิบง่าย ๆ ก็ได้”

“โอเค”

หลักการทำข้าวกล่องมือค้ำของฉันคือการเลือกอาหาร
ที่แม้จะหายร้อนแล้วก็ยังอร่อยและไม่ใช่อาหารแช่แข็ง

เมนูวันนี้คือข้าวห่อไข่ เดิมทีฉันคิดจะทำเมนูที่ซับซ้อน
กว่านี้ แต่ก่อนหน้านี้เขาบอกว่าอยากลองกินข้าวห่อไข่ดู ฉันถาม
เขาว่าอยากกินข้าวแบบไหน ข้าวผัดไก่ ข้าวผัดซอสมะเขือเทศ
หรือข้าวผัดเนย เพราะรสชาติของข้าวที่เป็นองค์ประกอบหลักนั้น
ส่งผลอย่างมากต่อรสโดยรวมของข้าวห่อไข่ แต่เขาบอกว่า
“อะไรก็ได้ ผมอยากกินข้าวห่อไข่ที่อัคโกะจะทำ”

ตั้งแต่นั้นก็เป็นงานยาก ฉันมีข้าวห่อไข่เป็นข้าวกล่อง
มือเพียงอยู่หลายวันเพราะต้องหาคำตอบว่าข้าวห่อไข่อร่อย ๆ
เป็นแบบไหนกันแน่

ผลจากการทดลองหลายวันพบว่า ข้าวผัดไก่ใส่ซอสมะเขือเทศนั้นยังคงอร่อยแม้จะเย็นชืดแล้ว ตอนพกข้าวกล่องไปไหนมาไหนอาจทำให้ซอสมะเขือเทศที่ราดไว้บนไข่เลอะเทอะ แต่ถ้าปรุงรสข้าวด้วยซอสตั้งแต่แรกก็จะได้ข้าวห่อไข่อร่อย ๆ ที่ไม่ว่าตักตรงไหนก็มีรสของไข่และซอสมะเขือเทศ

น้องชายหักขึ้นมาขณะฉันตีไข่สามฟองที่ตอกใส่ชามไว้

“พี่ทำข้าวกล่องเหรอ”

ตอนนี้คือขั้นตอนสำคัญที่สุดแท้ ๆ ฉันตอบว่าใช่โดยไม่หันหลังไปมอง

“อะไรกัน ทำให้แฟนเหรอ”

“ช่างพี่เถอะน่า”

“ผมรู้หรอก พี่ตื่นเช้าในวันที่ต้องไปเจอแฟนใช่ไหมล่ะ”

ฉันตั้งใจว่าจะค่อย ๆ เทไข่ลงในกระทะ แต่พลั้งมือเทพรวดลงไป

“เดี๋ยวเถอะ พุดอะไรแปลก ๆ พี่ตกใจหมดเห็นไหม”

ฉันหันกลับไปเห็นน้องชายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่

“ตอนกลับดึกก็บอกพ่อแม่ว่าไปตีหมาใช่ไหมล่ะ ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ผมไม่บอกใครหรอกน่า”

ฉันหงุดหงิดโบหน้ายิ้มยิวนั่น จึงแอบแข่งในใจว่าขอให้นายโดนสัวัยรุ่นเล่นงานซะ

“ไม่รีบกินข้าวเดี๋ยวก็ไปซ้อมตอนเช้าไม่ทันหรอก”

น้องชายมองนาฬิกาเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ โวยวายว่าแย่แล้ว
ขณะเริ่มตักข้าวใส่ชาม

“เดี๋ยวพี่เก็บกวาดให้ แต่ต้องเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ
ด้วยนะ”

น้องชายพยักหน้าซ้ำๆ พลังคนข้าวกับไข่ให้เข้ากันแล้ว
รีบพวยข้าว ทำทางเหมือนยังเป็นเด็กตัวน้อยนั้นชวนให้ยิ้มตาม

ฉันเห่าหวัดไกรสซอสมะเขือเทศลงบนไข่แล้วห่อ ข้าว
ห่อไข่ที่เสร็จสมบูรณ์แล้วเป็นทรงรีสวยงาม ฉันทำด้วยกระทะ
ใบเล็ก ข้าวห่อไข่นี้มีขนาดที่ใส่ในกล่องข้าวได้พอดีพอดี
จากนั้นจัดเรียงเครื่องเคียงสลัดมันฝรั่ง สลัดแครอทสไลด์
ฝรั่งสด และบรอกโคลี แล้วทุกอย่างก็เสร็จสมบูรณ์

น้องชายที่ซัดข้าวหน้าไข่ดิบเรียบร้อยแล้วเหลือบมอง
กล่องข้าวแล้วพึมพำ “น่ากินจัง”

“อ้าว ไม่รีบเดี๋ยวสายนะ”

ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่ฉันก็โล่งใจที่ข้าวกล่องได้รับคำชม

กิจวัตรช่วงพักกลางวันของฉันคือกินมื้อเที่ยงที่โรงอาหาร
กับเพื่อนร่วมงานชื่อชิโอริ เธอเดินถือถาดอาหารมายังโต๊ะ
ที่ฉันนั่งจองไว้แล้ว เธอมักเลือกกินเมนูประจำวันเสมอ และ
วันนี้เมนูคือข้าวแกงกะหรี่หมูทอด ด้วยเหตุนี้ในโรงอาหาร
จึงอบอวลด้วยกลิ่นแกงกะหรี่

“ไม่ได้อยู่ในอารมณ์อยากกินแกงกะหรี่หมูทอดสักหน่อย
โชคไม่เข้าข้างเลย”

“งั้นก็เลิกสั่งเมนูประจำวันสิ”

“ช่างเถอะน่า”

แม้จะบ่นอุบอิบ แต่สีหน้าของชิโอรึกลับดูไม่แยแ่เท่าไรนัก
จากนั้นเธอก็เริ่มกินแกงกะหรี่ เธอเคยบอกว่าการใช้ชีวิต
ตัวคนเดียวทำให้เลือกกินของที่อยากกินเมื่อไรก็ได้ แต่การสั่ง
เมนูประจำวันทำให้เธอนึกถึงตอนต้องกินสิ่งที่ไม่อยากกิน
บนโต๊ะอาหารที่บ้านเกิด เป็นความยึดติดที่เหมือนจะเข้าใจได้
แต่ก็ไม่เข้าใจอยู่ดี

หลังจากได้ยืนยันชิโอรึพูดว่าอ่อยจัง ฉันก็เปิดฝาข้าวกล่อง
ของตัวเอง ฉันพนมมือพลางกล่าวว่ากินละนะ แล้วเริ่มกินข้าว
กลืนผัดซอสซึ่งลอยขึ้นมาเตะจมูกทำให้นึกถึงโต๊ะอาหารค่ำเมื่อวาน
ความชุ่มฉ่ำของเนื้อหมูหายไปแล้ว ไช้มันสีขาว ๆ ลอยเป็นจุด
อยู่บนพื้นผิว ฉันเคี้ยวอยู่หลายครั้งจนเนื้อเริ่มชุ่มฉ่ำและสัมผัส
ได้ถึงรสชาติของหมู

กินทั้งที่ไม่อยากกินอย่างนั้นหรือ ข้าวกล่องคำนี้เป็นเมนู
ที่แฟนขอไว้ สิ่งที่เขาอยากกินก็คือสิ่งที่ฉันอยากกิน ความรู้สึกนั้น
ของตัวเองทำให้ฉันมีความสุขขึ้นมาเล็กน้อย

“อะไรๆ ทำไม่ถึงยี้มละ”

“เอ๊ะ”

“เธอขี้มน้อยขี้มใหญ่อยู่นะ เรื่องแฟนละสิ”

“ไม่ใช่หรอก”

“ใช่แน่ๆ ดีจังเลยน้ำ อากิโกะ”

อา แม่แล้ว เผลอเหยียบกับระเบิดเข้าจนได้ ชิโอรินใช้ช้อนเคาะจานดังกึกๆ กลางคนแกงกะหรี่ปั่นข้าวสวยกับน้ำแกงที่อยู่แยกกันอย่างสวยงามปนกันและทะเล

“อากิโกะนี่ดีจังเลยน้ำ ดูมีความสุขจัง ส่วนฉันนะ ก่อนหน้านี้นอนเบ๊ยวนด์อีกแล้ว”

ชิโอรินมวดคิ้ว ใบหน้าบูดบึ้งอย่างเห็นได้ชัด

“ชิโอริน พุดเบาๆ ดีกว่ามั้ง”

ฉันลดเสียงลง เธอร้องไห้แล้วยัดหมูทอดคำโตเข้าปาก เคี้ยวเสียงดังกร๊วม

“เราไม่รู้ว่ามีใครฟังอยู่บ้าง จริงไหม”

“ก็จริง แต่พวกเขาไม่ใช่คนในบริษัทสักหน่อยนี่ ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“อืม ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...”

ความคิดเห็นของฉันถูกปิดตกอย่างง่ายดาย ฉันก้มหน้ากินข้าวอบแล้วเงยไปพักหนึ่ง ภาพความฝันที่เกิดขึ้นบ่อยช่วงนี้ผุดขึ้นมาในหัว ฝันเห็นลูกแก้วตกลงมา เสียงกุกๆ ดังอยู่ในหัวไม่หยุด

“เขาบอกว่าลูกชายเป็นไข้ เมียเลยลำบาก ต้องกลับบ้านเร็ว

ก่อนหน้านี้ฉันก็บอกว่าเมื่อยออกไปข้างนอกกับเพื่อนเลยต้องอยู่ดูแลลูกแทน ฉันรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาคงไม่ใส่ใจฉันมากเท่าเมียตัวจริงก็เข้าใจได้นะ แต่พอยกเรื่องลูกชายมาอ้างแบบนี้ฉันยิ่งรู้สึกแย่”

“เขาเชื่อฟังเมียตัวเองมากเลยสินะ”

ฉันหลุดพูดออกไปและเธอก็เห็นด้วย

“เอาแต่พูดว่าเมียอย่างนั้นเมียอย่างโน้น เขาโคตรเกรงใจเมียเลย ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งกลัวจะมีชู้ น่าคิดเนอะว่าใจเขาคิดอะไรอยู่กันแน่”

ฉันยกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปากส่งเสียงซู่ไปทางซิโอรที่เสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ

“พูดคำนั้นไม่ได้นะ”

ซิโอรแสดงสีหน้าไม่พอใจ ฉันพยายามพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อปลอบใจ แล้ววางมือซ้ายของตัวเองลงบนมือขวาของเธอที่กำลังข้อนเป็นอเนกเกรงกะหรีไว้แน่น

“แบบนี้จะทำให้ซิโอรดูแย่นะ ไม่ดีหรอก”

เธอพยักหน้าเบา ๆ แล้วเอ่ยขอโทษ ฉันเห็นภาพเด็กสาวที่กำลังมีความรักซ้อนทับตัวเธอผู้ไหล่ตกห่อเหี่ยวอยู่ท่ามกลางโรงอาหารอันสับสนวุ่นวาย

พวกเราเพิ่งอายุยี่สิบสี่ แม้จะคิดว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว แต่คนที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมามากกว่าก็ยังมองว่าเราเป็นเด็ก ช่วงเป็นช่วงอายุที่น่าอึดอัดเหลือเกิน

ฉันไม่รู้หรอกว่าเส้นแบ่งระหว่างเด็กสาวกับหญิงสาวอยู่ตรงไหน แต่พวกเราคงยังอยู่ระหว่างสองสิ่งนั้น

ช่วงใกล้หมดเวลาพักกลางวัน ขณะที่ฉันนั่งพักอยู่ที่โต๊ะทำงาน โทรศัพท์ก็ลั่นขึ้นมา ฉันหัวใจพองโตเมื่อเห็นตัวอักษร H บนหน้าจอ จากนั้นก็รีบเปิดอ่านข้อความทันที ดูเหมือนเสียงหนวทงของลูกแก้วที่อยู่ในหัวตอนกินข้าวจะกลับไปอยู่ในความฝันแล้ว

“มื่อค่าวันนี้กินอะไรหรอ”

“อดใจรอจนถึงตอนค่ำนะคะ”

“ความลับหรอเนี่ย ขอบใจนะ จะตั้งตารอเลย”

“ฉันก็รอเจอคุณอยู่ค่ะ”

“ผมด้วย”

แค่ได้คุยกันเท่านั้นหัวใจก็เต้นรัว ฉันใช้เวลาตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมาเพื่อเฝ้ารอวันนี้ ในทางกลับกันก็ตื่นเต้นมากเสียจนไม่อยากให้คำคืนนี้มาถึง

ฉันเปิดอ่านอีเมลจากคุณฮายาชิตะ เช็กจนแน่ใจว่าตัวเลขจากข้อความบนหน้าจอตรงกับหมายเลขห้อง ฉันสาธยายเบาๆ อยู่ที่หน้าห้อง ยังคงได้กลิ่นหอมฟุ้งของน้ำหอมที่ฉีดไว้ก่อนออกจากบริษัท

แม้เราจะเพิ่งเจอกันที่บริษัทเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้ว ฉันกลับยังตรวจดูความเรียบร้อยของรูปร่างหน้าตาตัวเองอย่างพิถีพิถันเพราะกังวลว่าจะมีอะไรดูแปลกไป ฉันเพิ่งดูว่าลิปสติกไม่ได้หลุดหรือเลอะเทอะผ่านเงาสะท้อนจากหน้าจอสมาร์ทโฟนฉีกปากก็ชุ่มชื้นดีแล้ว ฉันพยายามทุกวิถีทางให้ตัวเองดูน่ารักที่สุด

ฉันข่มความตื่นเต้นเอาไว้แล้วกดกริ่งหน้าห้องเบา ๆ หลังจากเสียงกริ่งบิ่งปองประหลาดหูดังขึ้นสักพักก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากอีกฝั่งประตู

คุณฮายาซิดะเปิดประตูออกมาในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวที่ปลดเนกไทออกแล้วและแปรงสีฟันที่คาอยู่ในปาก

“สวัสดีค่ะ”

เขาตอบรับคำทักทายด้วยการลูบศีรษะฉันที่หนึ่ง ก่อนจะจับแขนแล้วชวนเข้าห้องด้วยรอยยิ้ม

บรรยายภาคร้อนรุ่มอบอวลอยู่เบื้องหลังฉันที่กำลังวางสัมภาระ ฉันตั้งใจจัดข้าวของอย่างเชื่องช้าราวกับยั่วเขาแล้วแสร้งจัดเสื้อผ้าตัวเองให้ดูเรียบร้อย

ท่าทางคุณฮายาซิดะจะทนไม่ไหว จู่ ๆ เขาก็เข้ามากอดคล้ายเย้าแหย่ ทั้งร่างถูกโอบล้อมไปด้วยกลิ่นกายและความร้อนจากเขาในชั่วพริบตา ความสุขเ่อล้นขึ้นมาจากส่วนลึกที่สุดของร่างกาย

ความปีติและความชื่นอายผสมปนเป และเมื่อฝึความ
ชื่นอายเริ่มหนักกว่า ฉันก็อดไม่ไหวจนต้องเอ่ยปาก

“แปร่งฟันให้เสร็จก่อนดีไหมคะ”

คุณฮายาซิดะพยักหน้าทั้งๆ ที่แปร่งสีฟันยังคาปากแล้ว
เดินหายเข้าไปในห้องอาบน้ำ

ฉันมองกระเป๋ากลือและกระเป๋าคาที่เอามาด้วย ข้างใน
มีข้าวกล่องสำหรับเราทั้งสองคนอยู่

เขาจะชอบข้าวห่อไข่น้ใหม่มะ

ฉันสูดหายใจลึกๆ รับเอาอากาศแห้งๆ และกลิ่นสบู่
อันเป็นเอกลักษณ์ของโรงแรมเข้าไปเต็มปอด พยายามทำให้หัวใจ
ที่เต้นแรงจนแทบได้ยินเสียงชัดเจนนั่นสงบลง และสัมผัสได้ถึง
กลิ่นของคุณฮายาซิดะที่หลงเหลืออยู่เล็กน้อย

ฉันคว้ากระเป๋าคาแล้วนั่งลงบนโซฟาข้างเตียง พยายาม
ระงับความกระสับกระส่ายระหว่างรอคุณฮายาซิดะกลับมา
ฉันอยากทั้งตัวให้จมลงสู่ความอ่อนนุ่มของโซฟาที่แทบกลืนกิน
ร่างกายเข้าไป

เขากลับมาพร้อมรอยยิ้มกว้างบนใบหน้าซึ่งมีไว้เพื่อฉัน
เพียงคนเดียวเท่านั้นและกางแขนออก ฉันค่อยๆ ลุกขึ้นแล้ว
ก้าวเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนเขา กลิ่นของคุณฮายาซิดะโอบล้อมฉันไว้
อีกครั้ง ฉันแนบจมูกลงบนหน้าอกของเขาแล้วสูดลมหายใจ
กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ปนกลิ่นกายของเขาทำให้สติพร่าเลือน

“ขอบใจที่มานะ”

เขาจูบหน้าผากฉันอย่างไม่ลังเล

“หิวหรือยังคะ”

ฉันเงยหน้ามองคุณฮายาชิตะขณะที่ยังอยู่ในอ้อมแขน
ของเขา จากมุมนี้มองไม่เห็นสีหน้าทั้งหมดของเขา

“แน่นอน”

“วันนี้ล่ะนะ”

ฉันเซ็นอายกินกว่าจะบอกว่า วันนี้ทำเมนูที่คุณเคยบอกว่า
อยากกินมาให้ซะละ จึงหัวเราะกลบเกลื่อนแทน คุณฮายาชิตะ
จำสิ่งที่ตัวเองเคยพูดได้หรือเปล่าล่ะ หรือนั่นเป็นแค่คำพูด
ตามอารมณ์ พอคิดแบบนั้นความกังวลก็ถาโถมเข้าใส่ทันที

“วันนี้อะไรเหรอ”

“เมนูที่คุณบอกว่าอยากกินค่ะ”

คุณฮายาชิตะดูเหมือนกำลังทบทวนคำพูดของฉันในหัว
ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ยิ้มออกมาแล้วกอดฉันแน่นอีกครั้ง

“ตั้งใจทำมาให้เลยเหรอ”

“อืม เพราะคุณบอกว่าอยากกินไงคะ”

ฉันได้รับจุ้มพิตนับไม่ถ้วนที่แก้แทนคำขอบคุณ ผิว
ที่สัมผัสกันมีหนวดเคราขึ้นเล็กน้อยแทงแก้มนั่นจนจึกจึนิต ๆ
ฉันจึงหัวเราะและพยายามดินหน้าอยู่ในอ้อมแขนของเขา

“หวังว่าคงถูกปากคุณนะค่ะ”

ฉันผล่อออกมาทั้ง ๆ ที่ยังสัมผัสได้ถึงหนดเคราที่ระแ่มอยู่
จากนั้นก็นำกล่องข้าวสองกล่องออกมาจากถุงผ้า

กล่องข้าวสองกล่องขนาดต่างกันซึ่งห่อด้วยผ้าห่อลาย
หยดน้ำแบบเปอร์เซียสีแดงและสีน้ำเงิน ดูไม่เข้ากันอย่างสิ้นเชิง
กับโต๊ะสีดำของโรงแรมหรูจนเหมือนไม่มีอยู่จริง

ตีกระฟ้าเรียงรายอยู่นอกหน้าต่าง หลังม่านที่ปิดไว้มีแสงไฟ
จากหน้าต่างนับไม่ถ้วนส่องสว่าง และบนท้องถนนคงมีรถแล่นไปมา
เพื่อพาใครสักคนเดินทางไปไหนสักแห่ง

เรานั่งลงบนโซฟา มองกล่องข้าว สบตากันแล้วหัวเราะ
เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ข้าวกล่องที่เราสองคนได้กินด้วยกัน
ในบรรยากาศที่ดูไม่เข้ากันแบบนี้ล้ำค่ายิ่งกว่ามื้อค่าหุหุใด ๆ

คุณฮายาชิตะมองกล่องข้าวจากมุมนั้นมุมนี้ ฉันเกือบ
เผลอพูดว่าเดี๋ยวอาหารก็เย็นหอรอก แต่ก็ยังตัวเองไว้ เพราะ
ที่นี่ไม่ใช่โต๊ะอาหารที่มีอาหารร้อน ๆ วางเรียงราย แต่เป็นห้องพัก
ในโรงแรม และข้าวกล่องที่ฉันเอามาก็เย็นชืดตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

เขาถือกล่องข้าวเอาไว้ ใบหน้าด้านข้างประดับด้วยรอยยิ้ม
ดูมีความสุขมาก ความรู้สึกรักใคร่ท่วมท้นขึ้นมามาก ฉันรักเขา
ฉันรู้สึกอย่างนั้นอีกครั้ง ทั้งมือ ทั้งปลายนิ้ว ทั้งเล็บตัดสั้น
เรียบร้อย ๆ จริง ๆ แล้วฉันอยากเก็บช่วงขณะนี้ไว้ในภาพถ่ายจริง ๆ

“ข้าวห่อไข่ฝีมืออัคโกะจังเธอ”

คุณฮายาชิตะพนมมือพาลางกล่าวว่า กินแล้วนะครับ และ

ตักข้าวห่อไข่กิน

ฉันใช้ไข่ถึงสามฟองผสมกับขนม ทำให้เนื้อไข่หนานุ่มและยืดหยุ่น และเมื่อใช้ช้อนพลาสติกจิ้มลงไป เนื้อสัมผัสก็เต่งตึงหน้อยๆ เขาตักไข่ชิ้นมาพร้อมข้าว สีส้มเหลืองและสีส้มอมแดงของข้าวผัดไก่นั้นเป็นสีล้นที่สดใสที่สุดในห้องนี้

ปริมาณอาหารที่เขาตักขึ้นมากินหนึ่งคำทำให้ฉันรู้สึกถึงความเป็นผู้ชาย

“เป็นยังไงบ้างคะ”

“อืม อร่อย อร่อยมาก”

รอยยิ้มกว้างเต็มใบหน้าทำให้ฉันโล่งใจ ฉันลองตักขึ้นมากินด้วย แม้ข้าวห่อไข่จะซืดแล้ว แต่กลิ่นเนยยังเตะจมูก ดีจริงๆ ที่เลือกไข่ผสมนม เนื้อสัมผัสจึงนุ่มฟูเพิ่มรสชาติพิเศษภายในปาก

“ทำอาหารมาให้ตลอดเลย ขอบใจนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันแค่อยากให้เราได้กินข้าวด้วยกันแค่นั้นเอง”

“แต่ต้องถือไปทำงานด้วยไม่ใช่เหรอ นึกหรือเปล่า”

“แค่นี้เอง ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรหรอกค่ะ”

เขาตอบรับว่า ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว และตักข้าวห่อไข่คำโตเข้าปากอีกคำ

“ข้าวห่อไข่นะ ปกติผมเคยได้กินแต่ที่มีไข่บางๆ โปะอยู่ด้านบน แต่ไข่แบบนี้นุ่มฟูสดใหม่ดีจัง”

“เหรอะคะ”

“อืม ข้าวผัดไก่อร่อยสมมะเขือเทศก็ชวนให้รู้สึกสบายใจ เหมือนมือเที่ยงวันเสาร์เลย”

“บ้านคุณยายชาติะกินข้าวห่อไข่ในวันหยุดบ่อยๆ เหรอะคะ”

“ใช่ๆ เมื่อก่อนวันหยุดช่วงนี้ก็กินข้าวห่อไข่ซะเป็นส่วนใหญ่”

“ช่วงนี้...สมัยเด็ก ๆ ฉันกินยากิโงชชะบ่อยมากเลยล่ะ พอถึงมือเที่ยงก็จะได้กินชอสลอลยมา ทุกวันนี้พอได้กินชอสก็รู้สึกว๊ โอ้ นี่มันมือเที่ยงวันหยุดนี่นา อยู่เลยล่ะ”

ความเชื่อมโยงระหว่างความทรงจำกับกลิ่นนั้นแสนแปลกประหลาด มันพาเรากลับไปหาช่วงเวลาหรือวินาทีนั้นได้ทันที ทั้งความคิดถึงและรสรอย นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้รู้ว่า สำหรับคุณยายชาติะแล้ว ข้าวห่อไข่มีรสชาติของวันหยุด ข้าวห่อไข่ของฉันจะหลงเหลืออยู่ในรสชาติความทรงจำของเขาบ้างไหมนะ

“เพราะงั้นถ้าวันนี้เป็นอย่างอื่นที่ไม่ใช่ข้าวห่อไข่คงดีกว่าใช่ไหมคะ”

“เอ๊ะ ทำไมล่ะ”

“ก็เป็นเมนูที่คุณได้กินบ่อยแล้วในวันหยุด”

“ไม่เห็นต้องคิดมากเรื่องนั้นเลย ผมดีใจนะที่ได้กินข้าวห่อไข่ฝีมืออ๊อคโกะจัง แถมยังอร่อยมากๆ ด้วย”

รู้ตัวอีกทีข้าวห่อไข่ก็หมดไปครึ่งหนึ่งแล้ว

“งั้นเหรอะ ถ้างั้นก็ดีแล้วล่ะ”

ฉันยิ้มให้เขา ไม่รู้เพราะเนยและซอสมะเขือเทศเย็นซืดหรือเปล่า ข้าวห่อไข่ที่ฉันเองก็คิดว่าอร่อยดีอยู่จนถึงเมื่อครึ่งกลับทำให้ฉันรู้สึกจุกแน่นขึ้นมาในอก

กลับถึงบ้าน ฉันแช่ล่องข้าวว่างเปล่าสามกล่งในกะละมังที่เติมน้ำจนเต็ม เทน้ำยาล้างจานลงไปลวกๆ จ้องมองริ้วสายของน้ำยาล้างจานลอยไหวไปมาในน้ำเสียบๆ

ช่วงเวลาราวกับความผันผ่านไปในช่วงพริบตา ฉันรู้ดีที่สุดว่าตัวเองเฝ้ารอวันนี้อย่างใจจดใจจ่อขนาดไหน แต่เมื่อมันมาถึงทุกอย่างกลับจบลงในช่วงพริบตา และฉันมักกลับมาพร้อมบาดแผลในใจเสมอ

ฉันจะล้างสีส้มของซอสมะเขือเทศออกจากกล่งข้าวได้หมดไหมนะ หวังว่าสีคงไม่ติดนะ

ฉันใช้นิ้วชี้คนน้ำในกะละมัง แม้ไม่เกิดฟองขึ้นมา แต่ฉันก็รู้สึกได้ว่าสัมผัสของน้ำค่อยๆ ลื่นขึ้นเรื่อยๆ ฉันบีบน้ำยาล้างจานเพิ่มลงบนฟองน้ำแล้วหยิบกล่งข้าวขึ้นมากล่งหนึ่ง เมื่อลงมือถูกล่งข้าวที่คุณยายาชิตะกินด้วยฟองน้ำที่เต็มไปด้วยฟองฟองเหล่านั้นก็เปลี่ยนเป็นสีส้มเล็กน้อย

ฉันยืนอยู่เพียงลำพังในครัวโดยเปิดเพียงไฟหน้าอ่างล้างจานเท่านั้น ฉันเผลอคิดไปว่ารู้สึกเหมือนถูกลบออกไลต์ส่อง ท่ามกลางความมืดมิดมีแสงสว่างส่องลงมาเพียงจุดเดียวเท่านั้น แต่ฉัน

ไม่สามารถเป็นได้ทั้งตัวละครหลักหรือนางเอกของคุณยายาชิตะ
ฉันยืนอยู่ตำแหน่งไหนในชีวิตของเขากันแน่ะ ชื่อของฉันจะถูก
เขียนไว้สำหรับบทบาทไหนหนอ

ลีลัมถูกน้ำชะล้างอย่างง่ายดาย กล่องข้าวของฉันก็เหมือนกัน
ไม่มีอะไรให้ต้องกังวลเลย พลัสติกส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดราวกับ
ไม่เคยเปราะเปื้อนมาตั้งแต่แรก

ไม่รู้ว่าฉันต้องยืมล้างจานโดยหวังไม่ให้คนที่บ้านตื่นแบบนั้น
อีกสักกี่ครั้งกัน ขณะเก็บกล่องข้าวที่ล้างเสร็จแล้วไว้ด้านในสุด
ของตู้เก็บจาน ตัวฉันที่คิดว่าคงไม่ได้ใช้มันอีกแล้วก็ต่อสู้กับตัวเอง
อีกคนที่คิดว่าอยากให้โอกาสครั้งต่อไปที่จะได้ใช้มันมาถึงเร็ว ๆ
อยากให้ใครสักคนมาหยิบแผ่นหลังโง่เงาของฉันให้กระเด็นไป
ไกลๆ เสียจริง

หลังจากนั้นฉันก็ยังคงฝันเห็นลูกแก้วอีกหลายต่อหลายครั้ง
ลูกแก้วกลิ้งวนหลุนๆ แล้วตกลงมา กลิ้งแล้วตกลงมาอีก จำนวน
ลูกแก้วในซามเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนแทบจะบดขยี้ร่างฉันในฝัน
อยู่แล้ว ไม่รู้ว่าเพราะความฝันนั้นหรือเปล่า ช่วงนี้ฉันจึงหลับ
ไม่สนิท ตอนพักเที่ยง ความง่วงก็จู่โจมไม่ทันตั้งตัวจนฉันเผลอ
หลับหง

“นี่ วันนี้คุณยายาชิตะก็กินข้าวกล่องของแฟนอีกแล้วละ”

ความง่วงเลือนหายไปเหมือนถูกคำคำนั้นตีตจนกระเด็น

ตรงหน้าฉันคือชิโอรินที่แก้มขาวป่องเพราะกึ่งทอด เมนูอาหารชุดประจำวันนี้

กึ่งทอดตัวเล็ก ๆ สองตัววางอยู่ข้างกองกะหล่ำปลีฝอยหนา ๆ เลีร์ฟพร้อมมะเขือเทศน้ำ ๆ

“เขาพนมมือแล้วพูดว่ากินแล้วนะครับที่โต๊ะของตัวเองทุกวันเลย ดูน่ารักดีเนอะ”

“เธอคอยมองเขาตลอดเลยเหรอ”

“ก็โต๊ะฉันอยู่ใกล้เขานี่นา ตอนจะมาโรงอาหารก็เดินผ่านตลอด วันนี้เลยลองทักดู”

ฉันดื่มน้ำในแก้วกระดาษรวดเดียวหมด

“ฉันถามเขาว่าข้าวกล่องของแฟนเธออะ แล้วเขาก็ทำท่าเขิน ๆ นะ เฮ้อ แฟนของคุณฮายาชิตะคงมีความสุขน่าดูเลย”

“นั่นสิ คุณฮายาชิตะทำทางใจดีมากเลย”

ใช่ไหมล่ะ ชิโอรินพูดเสียงดัง คนที่นั่งอยู่ข้างหลังเธอหลายคนหันมามอง วันนี้ฉันก็ต้องยกนิ้วชี้แตะปากห้ามอีกครั้ง

ชิโอรินผู้รู้ตัวว่าส่งเสียงดังมากไปหน่อยหันหลังไปเอ่ยขอโทษเบา ๆ พร้อมค้อมศีรษะหงิก ๆ

“แล้วข้าวกล่องนั้นเป็นแบบไหนเหรอ”

“อืม อะไรกันน้ำ ฉันไม่ได้ตั้งใจดูหรอก ก็เหมือนจะมีใครอกเกะกับไส้กรอกอะไรประมาณนั้นมั้ง”

“อืม”

ฉันคืบมันหวานเชื่อมจากกล่องข้าวของตัวเองขึ้นมา
ผิวเคลือบน้ำผึ้งเป็นมันวาวและมีสีเหลืองสดใส

“แต่ฉันว่ามันจะเป็นอาหารแซ่แข็งนะ”

“เอ๊ะ เหนอ”

ชิโอรืลดเสียงลงแล้วพูดว่า น่าจะ

“โคร็อกเกะพวกนั้นเหมือนโคร็อกเกะแซ่แข็งที่ฉันชอบเลย
ถึงจะบอกว่าเป็นข้าวกล่องฝีมือแฟน แต่จริงๆ แล้วข้างในเป็น
ของแซ่แข็ง ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังยืมแยมแล้วพูดว่ากินแล้วนะครับ
อย่างมีความสุขอยู่เลย ดีจังเลยเนอะ”

“เขาคงดีใจที่แฟนใส่ใจทำให้ทุกวันมากกว่านะ”

“ฉันก็อยากทำแบบนั้นเหมือนกันนะ แต่ก็นั่นละ ฉัน
ทำไม่ได้หรอก”

ชิโอรืกัดกั๊กทอดเสียงดังกร๊วมแล้วเคี้ยว เสียงแป้งกรุบ
กรอบชวนให้รู้สึกดี

“อืม ของทอดนี้ควรทำสดใหม่เท่านั้นจริงๆ”

“ชิโอรืละ...กินข้าวกับแฟนยังไงเธอ”

“เอ๊ะ ก็ออกไปกินข้าวข้างนอกตามปกติ บางทีก็มาที่บ้าน”

“บ้านนั้นเธอ”

“อะไรกัน อยากชวนแฟนไปที่บ้านเธอ”

“เปล่า ไม่ใช่แบบนั้นหรอก”

อาากิโกะอยู่กับครอบครัวนี้เนอะ ยากอยู่นะ ชิโอรืพูด

คุณฮายาชิตะจะมีโอกาสได้มาที่บ้านฉันหรือเปล่านะ ดูไร้ความหวัง
จนฉันไม่เคยคิดเรื่องนี้เลย

เตรียมอาหารมื้อค่ำให้พอดีกับเวลาที่คุณฮายาชิตะกลับบ้าน
เสียงกริ่งดังขึ้น ฉันตรงไปที่หน้าประตูบ้านทั้ง ๆ ที่ยังสวมผ้า
กันเปื้อนอยู่ ประตูเปิดออก เขายืนอยู่ตรงนั้นและบอกว่า
“กลับมาแล้ว” ฉันจินตนาการถึงภาพนั้นได้ แต่ทำไมกลับไม่รู้สึกละ
เลยนะว่ามันคือภาพที่มีความสุข

“แต่ฉันว่าถึงเวลาที่เธอควรแนะนำแฟนให้คนอื่นรู้จักได้แล้ว
นะ เธอกับแฟนก็รักกันดีไม่ใช่หรอ”

“ก็ใช่...แต่พ่อแม่ฉันดูนะ รออีกสักหน่อยดีกว่า”

“อ๊ะ นี่ จะว่าไปแล้วแฟนของอากิโกะเป็นคนแบบไหนหรอ
ฉันยังไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยนะ”

ฉันสะดุ้ง ฉันถูกถามเรื่องนี้มาหลายครั้งแล้ว ชิโอริมองฉัน
ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“เขาไม่ชอบถ่ายรูปนะ ไม่มีอะไรให้ดูหรอก”

“ก่อนหน้านี้เธอก็บอกแบบนี้ แต่ก็น่าจะมีสักรูปไม่ใช่หรอ
ไม่งั้นคราวหน้าแอบถ่ายมาให้ดูหน่อยสิ นะ”

ฉันไม่เคยบอกเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับคุณ
ฮายาชิตะให้ชิโอรู้ ฉันบอกเธอแค่ว่ามีคนที่รักกันอยู่เท่านั้น
และชิโอรักก็เข้าใจว่าหมายถึงแฟน

ตอนได้รู้ว่าชิโอรเป็นชู้รักของคนอื่น ฉันก็กลัวว่าทุกคำ

ที่เคยพูดไปตอนรับฟังปัญหาของเธอจะย้อนกลับเข้าตัวทั้งหมด รู้สึกเหมือนถูกหุ้มห่อด้วยความจริงที่ว่า ความเจ็บปวดจากการไม่สามารถเป็นที่หนึ่งของใครสักคนได้นั้นช่างไร้ความหมาย

รูปที่ฉันถ่ายกับเขามีเพียงรูปโพลารอยด์สามใบเท่านั้น เขาบอกว่าไม่ชอบให้มีรูปตัวเองในโทรศัพท์มือถือ ฉันจึงเอากล้องโพลารอยด์มาจากที่บ้าน บอกเขาว่าแค่กดชัตเตอร์ซะเดี๋ยวก็ได้รูปออกมาแล้ว ถ้าแบบนี้ได้ใช้ไหมคะ หนะคะ แล้วเขาก็ให้ถ่าย เป็นภาพถ่ายความทรงจำเพียงสามใบเท่านั้น

“ขอร้องหนะคะ ไม่ใช่มือถือก็ไม่ใช่อะไรใช้ไหมคะ”

“แต่ยังงี้ก็มีรูปนะสิ”

“ฉันเก็บไว้ดูแค่คนเดียวค่ะ ถ้ามีรูป ต่อให้เหงาก็ยังได้เห็นหน้าคุณฮายาชิตะไงคะ หนะคะ ขอร้องละ”

ตอนแรกเขาก็มีที่ท่าลังเล แต่ดูเหมือนคำว่าเหงาจะทำให้เขาใจอ่อน

“ขอโทษนะที่ทำให้เหงาอยู่ตลอดเลย”

เขาหยิกแก้มฉันเบาๆ แล้วตอบสั้นๆ ว่าโอเค

พอฉันหันกล้องมาถ่ายเซลฟี่กับเขา คุณฮายาชิตะก็เริ่มหยอกเล่น เบียดหน้าเข้ามาใกล้บ้าง หอมแก้มบ้าง เหมือนนักเรียนมัธยมปลายถ่ายรูปในตู้ถ่ายรูปด้วยกัน แม้ฉันจะบอกให้หยุดเพราะรูปจะเบลอ แต่เขาก็ไม่หยุด